

[Brusvang.]

meget stor skepsis med hensyn til kvaliteten af det arbejde, der forelå på det pågældende tidspunkt, og denne skepsis kan næppe være blevet fjernet på et enkelt døgn.

Det væsentligste kritikpunkt var altså dette, at man i en situation, hvor det var tydeligt, at det af hensyn til valutaen var nødvendigt at få valutaværn i form af en momsforhøjelse, der virkede straks, ville kæde det sammen med en lang række specificerede forslag, hvoraf nogle kunne være gode, andre kunne være mindre gode, men hvor der om dem alle gælder, at de selv efter den udvalgsbehandling, der har fundet sted, næppe er tilstrækkeligt gennemarbejdede, hvilket vil komme til at vise sig i den kommende tid.

Specielt skal jeg ikke lægge skjul på, at der var noget, der stak centrum-demokraterne i øjnene. Vi måtte tage meget skarp afstand fra den forhøjelse af registreringsafgiften for biler, der finder sted. Vi finder, at det er en urimelig højde, denne afgift allerede har i øjeblikket, og en yderligere forhøjelse finder vi altså helt uacceptabel. Jeg erkender, at under forhandlingerne om forslaget om benzinafgiften blev denne noget dæmpet, men selv den forhøjelse, der nu skal gennemføres, finder vi for voldsom.

Dernæst vil jeg godt sige lidt om forhandlingsmetoden i øvrigt og et ganske specielt punkt, som har haft betydning for centrum-demokraternes afgørelse. På et givet tidspunkt forløb forhandlingerne på den måde, at regeringen forhandlede alene med det radikale venstre og med centrum-demokraterne. Jeg ved godt, at bag de lukkede døre var det en aftale, at det skulle ikke være disse tre partier alene, og fra CDs side blev det sagt både inden for dørene og uden for dørene, at vi måtte i hvert fald have et parti som det konservative folkeparti med. Men det ændrer ikke den kendsgerning, at der på det tidspunkt i befolkningen, i pressen, i offentligheden, i debatten skabtes det fejlagtige indtryk, at nu var man ved at lægge an på en kurs, som ville føre til, at nu skulle dette bæres igennem af regeringen, de radikale, CD og socialistisk folkeparti.

Det ville være en for os uacceptabel politisk situation, og da vi på det tidspunkt i øvrigt var kommet så langt i vores samtaler med regeringen, at vi havde kunnet sætte minusser og spørgsmålstejn ved de enkelte punkter i det program, der var forelagt med hensyn til finan-

siering, ja, så kunne vi gå til vores gruppe, og i gruppen kunne vi så, når vi holdt det op imod hinanden, som forhandlere afgive den indstilling, at denne forhandling nok alligevel ikke førte til noget. Dette sammenholdt med tidspunktet for den debat, der i øvrigt udspandt sig om, hvilken skæv kurs man var ved at sætte, førte til, at vi netop på det tidspunkt besluttede at sige stop for de pågældende forhandlinger.

Statsministeren udtrykte sig ved den lejlighed mod sædvane meget stærkt i radio og fjernsyn, og det foranlediger mig til nogle enkelte modbemærkninger. Statsministeren brugte den vending: nu har vi igen en situation, hvor vi har forhandlet så og så længe og nået frem til resultater, og så lige pludselig kommer en vis hr. Erhard Jakobsen og fejer altting af bordet. Nu må jeg måske lige pege på, at det kunne jo være, at statsministeren – med al den respekt, jeg i øvrigt har for ham – af og til overfortolker en udtalelse. Når man sætter et spørgsmålstejn, kunne det jo godt være et meget stort spørgsmålstejn, noget, der nærmest lignede et minus. Men all right, det er tydeligt, at statsministeren åbenbart havde fået en anden opfattelse, og det foranledigede hans ret så vrede udbrud.

Må jeg heroverfor erindre om, at partiet centrum-demokraterne i september 1975 var med i et forlig, i august 1976 var med i et, igen i december 1976 og i februar 1977 var med i et forlig. Der havde vi nøjagtig det samme forhandlingsmønster, som vi fulgte denne gang, nemlig at vi havde en forhandlergruppe, som kørte forhandlingerne igennem, og som på det givne tidspunkt mødte op i gruppen – hvor selvfølgelig også partiets formand, hr. Erhard Jakobsen, var til stede – og fremkom med vores indstilling, som blev fulgt, og det svar blev så afgivet.

Det blev et ja de nævnte gange, og det blev i overensstemmelse med gruppens beslutning et nej i dette tilfælde. Der er altså ikke tale om, at hver gang hr. Erhard Jakobsen dukker op, ryger alle papirerne af bordet. Det er sket én gang, men det er altså sket i overensstemmelse med gruppens beslutning, og der er altså en lang forhistorie, der viser andre og bedre resultater set ud fra det synspunkt.

CD vil på ingen måde skjule, at der i det forlig, der nu er indgået mellem fire partier, er en lang række ting, som vi finder særdeles positive – ting, som vi også har været med til